

Inleiding bij het verhaal van Theo Lucassen.

Theo is geboren en getogen in Overasselt. Hij is geboren (1942) en getogen in Overasselt en was zoon van Hent Lucassen, die boerde op De Poel aan de Garstkampsestraat. Theo heeft de kennis en de liefde van zijn vader voor de witlofteelt georven. Hij had nooit gedroomd om boer te worden en daarom was het een kans voor hem om na 2 jaar na het overlijden van zijn vader, om te kunnen scholen naar elektricien. Theo vertelt over de boerderij en over zijn werkend leven als elektricien.

Een boerenzoon met speciale kennis van de witlofteelt, Theo Lucassen

Wij zitten bij Theo Lucassen aan tafel en hij vertelt over zijn leven tot nu toe. Theo is geboren in 1942 op boerderij De Poel aan de Garstkampsestraat in Overasselt. Het gezin bestond uit vader en moeder en 7 kinderen en er woonde ook een tante bij hen in. Theo vertelt.

Het gemengde bedrijf van mijn vader

Mijn vader had een gemengd bedrijf met 10 tot 12 koeien, zeven of acht stuks jongvee en ongeveer ook zoveel varkens. Deze hielden we zowel voor onszelf als voor de handel. Ook hadden we zo'n 150 à 200 stuks kippen. Ieder jaar kochten wij 100 kuikens bij de heer Oppers aan de Loksheuvelseweg. We gebruikten zelf eieren en af en toe werden er een paar kippen geslacht. De overige eieren werden geleverd aan de eiermijn, via de Boerenbond, zoals ze dat toen noemden. De kippen hielden we zo'n twee jaar of langer als ze nog goed legden.

Akkerbouw, tuinbouw: de witlofteelt

Mijn vader verbouwde ook bieten en winterwortelen voor de koeien, maar de tuinbouw was zijn grote liefde. Hij was zelfs de eerste en enige tuinder in Overasselt die witlof teelde op zo'n are of vijf. Verder hadden we ook rode bessen, aardbeien en spruiten. De winterperiode was voor de witlof. Deze werd drie keer opgekuild. In de vroege herfst, winter en in de lente. In oktober werden de knollen eruit gehaald en opgeslagen. Iedere donderdag werden ze opgehaald voor de veiling. Die was op vrijdag en mijn vader probeerde de witlof te bewaren tot de prijs het beste was. In het kweken van witlof was mijn vader de tijd ver vooruit. Elektricien Martien van Lin had draden in de grond gelegd, zodat deze verwarmd werd en niet kon bevriezen. Eigenlijk hadden wij in de vijftiger jaren al een soort van vloerverwarming die de grond op zo'n 15 graden hield. Bij deze temperatuur groeiden ze goed en kon hij de hele winter witlof telen. Verder probeerde hij de spruiten wat langer te bewaren in onze schuur en als dan de prijs goed was leverde hij ze aan de veiling.

Ik ben hier naar de lagere school gegaan bij meester Schlicher wat ik een goede leraar vond.

Bij hem kon je goed leren volgens mij. Omdat ik te jong was om naar de landbouwschool te gaan heb ik ook nog de zevende klas gedaan. Volgens mij moest je hiervoor twaalf jaar en acht maanden zijn.

Op de Landbouwschool kreeg ik van de heer Jansen, het hoofd van de school, te horen dat ik meer in mijn mars had en hij adviseerde mij om naar de avond ULO te gaan.

Deze was in Nijmegen van 19.00 uur tot 22.00 uur. Dit heb ik gedaan naast mijn werk op de boerderij wat vaak niet meeviel. We leerden daar alleen de examenvakken zoals Engels, Duits, Frans, rekenen, algebra en meetkunde.

Soms was ik zo vermoeid door het werken op het land, dat ik onder de Franse les in slaap viel.

Ooit kwam de leraar mij wakker maken, omdat hij naar huis wou. Bij school is op een avond mijn brommer weggehaald. Dit waren wij niet gewend in Overasselt. Nadat mijn vader gestorven was heb ik het boerenwerk met hulp van kennissen en burens nog twee jaar volgehouden.

Mijn omscholing naar elektriciens en werken in dit vak

Omdat het boeren niet mijn droombaan was kreeg ik van de voorlichtingdienst het advies om me te laten omscholen. Dit was voor volwassenen mogelijk in Nijmegen en ik heb daar gretig gebruik van gemaakt en ben omgeschoold naar elektriciens. Ik kreeg ook een uitkering hierbij.

De tuinderij is toen overgenomen door Gerard Arts "de Poel" zoals hij in Overasselt werd genoemd.

Ik ben na de omscholing onmiddellijk gaan werken als elektromonteur bij de firma Kroon. Dit was op advies van de arbeidsdienst. Het eerste karwei was op het universiteitsterrein waar ik begonnen ben op de bouw van het Wis- en Natuurkundegebouw. Ook heb ik voor deze firma gewerkt in een bejaardenflat in Sint Oedenrode en het ziekenhuis in Wageningen.

Wat ik me nog goed herinner is, dat ik ook eens in Rotterdam heb gewerkt op een boot. Deze boot werd omgebouwd om leidingen te gaan leggen naar de boorplatforms en het waren erg lange pijpen. De boot was zo'n groot ding dat je een fiets nodig had om van de voorkant naar de achterkant te gaan.

Ik was gewend om de zadels en beugels vast te boren maar dat was daar ten strengste verboden. Ik herinner me dat de voorwerker mij op het matje riep wat ik van plan was met die boormachine: "wil jij water in de boot"? Het was verboden om maar één gaatje te boren. Alles moest met een lasapparaat vastgezet worden.

Schijnbaar hadden ze dit werk heel ruim begroot want alles was mogelijk daar. Soms vertrokken we al om drie uur in de middag terug naar Nijmegen.

Ook is me bijgebleven dat het water daar niet te drinken was het smaakte tenminste niet zo lekker als thuis en daarom dronk ik daar bijna altijd chocomel. Bij deze firma heb ik acht jaar gewerkt.

Op een goede dag vroeg mijnheer Gijsbers van de Radboud universiteit of ik niet bij hen wou komen werken. Dit klonk als muziek in mijn oren, ook al omdat het werk altijd dichtbij huis zou zijn.

Bij firma Kroon kwam het werk in Nijmegen ten einde en daardoor had je de kans dat je ver weg op karwei werd gestuurd en in de kost moest. De firma zat door geheel Europa tot in Koeweit toe. Hier had ik niet zo'n zin in omdat ik ondertussen verkering had gekregen en liever iedere avond thuis was. Bij de universiteit op de faculteit wis- en natuurkunde heb ik 26 jaar gewerkt en omdat ik deze installatie mee gemaakt had was dit vaak gemakkelijk voor mij om storingen te verhelpen.

Op mijn 62^e jaar ging ik met vervroegd pensioen. Ik had al een hartoperatie ondergaan en kreeg de tip dat het mogelijk was om in de VUT te treden. Dit is toen een van mijn beste beslissingen geweest. Ik moest wel wat loon inleveren, maar het was goed te doen. Zodoende had ik veel vrije tijd en die kon ik mooi opvullen door te gaan fietsen met mijn vrouw.

Theo Dinnissen

21 juli 2019